

Arrest

**nr. 131 643 van 20 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VODDERIE, die loco advocaat T. VAN NOORBEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoeker kwam op 25 juni 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende op 27 juni 2005 een asielaanvraag in.
- 1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken trof op 4 juli 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).
- 1.3. Na dringend beroep besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 19 augustus 2005 dat verder onderzoek noodzakelijk was.
- 1.4. De commissaris-generaal trof op 29 maart 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 25 oktober 2007, nr. 3072).
- 1.5. Verzoeker diende op 23 oktober 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.6. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken trof op 6 maart 2008 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het annulatieberoep dat verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld werd door de Raad verworpen (RvV 19 november 2008, nr. 18 794).
- 1.7. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken trof op 14 maart 2008 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het annulatieberoep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld, werd door de Raad verworpen (RvV 19 november 2008, nr. 18 795).
- 1.8. Verzoeker diende op 26 maart 2013 een tweede asielaanvraag in.
- 1.9. De commissaris-generaal trof op 28 juni 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 17 februari 2014, nr. 119 028).
- 1.10. Verzoeker werd op 24 augustus 2014 onderschept door de politie van Leuven. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 13 oktober 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten(1):

Naam: T.(...) W.(...)

Voornaam: B

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten, hem betekend op 20/03/2008 , 09/09/2010 en op 24/08/2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van identiteitsdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 27.06.2005 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 25.10.2007. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 15 dagen (bijlage 13qq van 06.03.2008) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft een 2^e asielaanvraag op 26.03.2013 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 19.02.2014.

Betrokkene heeft tevens op 23.10.2007 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 14.03.2008. Deze beslissing is op 23.04.2008 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 14.02.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 1.09.2010. Deze beslissing is op 09.09.2010 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Op 24.08.2014 werd ten aanzien van betrokkene een PV opgesteld met nummer LE(...) voor illegaal verblijf door de Politie Leuven. Betrokkene betekende een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene heeft een bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 20/03/2008, 09/09/2010 en 24/08/2014. Betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“De uiterst dringende noodzakelijkheid blijkt duidelijk uit het feit dat verzoeker sedert 13 oktober 2014 wordt vastgehouden in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge met het oog op zijn uitwijzing.

De behandeling van een gewone vordering tot schorsing zou niet dienstig zijn, aangezien de beslissing te laat zou komen.

Anderzijds blijkt ook dat verzoeker de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 oktober 2014 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Brugge. Omwille van deze overbrenging met het oog op de terugkeer naar zijn land van herkomst is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het fair play-beginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tenslotte voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn enig middel als volgt:

“Eerste onderdeel

Artikel 8 EVRM erkent in hoofde van éénieder het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

"une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence, prévue par la loi, dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée; qu'une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales " (R. v. St., 11 februari 1999, arrestnr. 78,711, ZD.K, 1999, nr. 102, p. 40 e.v.)

(vrij vertaald : "een maatregel van verwijdering van het grondgebied vormt een door de wet voorziene inmenging in het recht van de vreemdeling op eerbiediging van zijn privé-leven, dat een dergelijke inmenging echter slechts toegelaten is voor zover zij een maatregel uitmaakt die, in een democratische samenleving, noodzakelijk is, met name voor de verdediging van de orde en het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken"),

Verzoeker verblijft sedert 2005 in België.

In België heeft hij zijn huidige partner van Belgische nationaliteit leren kennen. Zij hebben al geruime tijd en relatie en staan op het punt om te trouwen.

Zijn leven is hier, bij zijn familie en zijn aanstaande echtgenote.

Een gedwongen uitwijzing zou een fundamentele inbreuk zijn haar privé- en familielevens dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Daarenboven erkent artikel 12 EVRM het recht te huwen.

Zoals reeds uiteengezet is verzoeker van plan om te huwen.

De omzendbrief van 13 mei 2005 betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is, bepaalt dat "Indien een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd of wordt; in het Rijk in het huwelijk wil treden met een Belg of met een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden of ont er zich te vestigen, zal de Dienst Vreemdelingenzaken niet overgaan tot de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking "

Het zou in strijd zijn met het EVRM en de vermeldde omzendbrief om verzoeker thans uit te wijzen.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoeker vast te houden en te verwijderen van het grondgebied schendt bijgevolg manifest het recht van verzoeker om te huwen. De opsluiting en terugwijzing van verzoeker is dan ook volstrekt illegaal.

Tweede onderdeel

De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij iemand op zo'n korte termijn het land uitzet Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie.

De Staatssecretaris heeft hierin gefaald -of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt-aangezien hij zijn beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek.

De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoeker.

Derde onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn,

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen» dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene.

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze waarom verzoeker hoogdringend het land moet verlaten.

Aangezien de bestreden beslissing verregaande gevolgen heeft voor verzoeker dient de motivering consistent en volledig te zijn. In voorliggende zaak kan de motivering van de beslissing, gelet op het gegeven dat deze beslissing verzoeker niet toelaat volledig kennis te krijgen van de determinerende motieven, niet als afdoend beschouwd worden.

Ook de materiële motiveringsplicht is dus geschonden.”

3.3.2.2. Het beginsel van de fair play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat de bestreden beslissing zou getuigen van kwade wil bij de gemachtigde van de staatssecretaris.

3.3.2.3. De Raad kan een beslissing enkel strijdig bevinden met het redelijkheidsbeginsel wanneer die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.3.2.6. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheidsbeginsel als bij de beoordeling van de zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep

die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het eveneens geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De beslissing tot terugleiding naar de grens is gestoeld op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarin het volgende gestipuleerd staat:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

3.3.2.8. Verzoeker beweert in het derde onderdeel van zijn middel dat de beslissing hem niet zou toelaten om volledig kennis te krijgen van de determinerende motieven. De Raad merkt echter op dat het bevel om het grondgebied te verlaten is gestoeld op de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris toepassing ‘moest’ maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De beslissing om geen termijn te koppelen aan het bevel om het grondgebied te verlaten, is op haar beurt gestoeld op de vaststelling dat verzoeker geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en werd genomen in toepassing van artikel in toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet. De beslissing tot terugleiding naar de grens tenslotte, zoals bedoeld in artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, is gebaseerd op de overweging dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zowel de wettelijke bepalingen als de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, worden uitdrukkelijk in de beslissing vermeld. Verzoeker kan onmogelijk dienstig kan voorhouden dat hij geen volledige kennis kon krijgen van de motieven. Bovendien slaagt hij er in zijn middel niet in om de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris aan het wankelen te brengen. Verzoeker kan in geen geval worden gevolgd waar hij oppert dat op geen enkele wijze zou zijn gemotiveerd waarom hij hoogdringend het land moet verlaten.

3.3.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde kennelijke beoordelingsfout en de schending van de zorgvuldigheidsplicht, beweert verzoeker dat de beslissing werd genomen zonder enig onderzoek. Verzoeker verzuimt echter te verhelderen welke concrete elementen bij het nemen van de beslissing over het hoofd zouden zijn gezien.

3.3.2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.3.2.11. In casu lijkt verzoeker zich te beroepen op een gezinsleven met een partner met wie hij in het huwelijk zou willen treden. In zijn verzoekschrift ontbreekt echter elke concrete aanwijzing over de identiteit van verzoekers partner, van wie hij beweert dat deze de Belgische nationaliteit heeft. De loutere affirmaties van verzoeker dat hij met iemand wenst te huwen, volstaat niet om een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

3.3.2.12. Ter terechtzitting bevestigt de raadvrouw van verzoeker dat betrokkene volhoudt dat hij in het huwelijk wenst te treden, maar niet wil meedelen met wie hij zou willen huwen. Het gebrek aan elk begin van bewijs van een gezinsleven op Belgisch grondgebied heeft tot gevolg dat de bestreden beslissing onmogelijk als een inmenging in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoeker en zijn gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744).

3.3.2.13. Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen”

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing het recht van verzoeker om in het huwelijk te treden of om een gezin te stichten onverkort laat. Verzoeker verwijst naar een omzendbrief van 2005, maar toont niet aan dat hij effectief stappen zou hebben ondernomen bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van zijn verblijfplaats om een huwelijksaangifte te doen. Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van het recht op huwen zoals vervat in artikel 12 van het EVRM.

3.3.2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 8 of 12 van het EVRM, De bestreden beslissing is gestoeld op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. De motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit en verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

Het enig middel is prima facie ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende

partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift oppert verzoeker het volgende in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing zou tot gevolg hebben dat verzoeker verplicht zou worden om terug te keren naar haar land van oorsprong.

De bestreden beslissing is rechtstreeks grievend voor verzoeker.

Ingevolge het bevel om het grondgebied te verlaten wordt het verzoeker immers onmogelijk gemaakt nog langer op het Belgische grondgebied te verblijven waar zijn kennissen en familie, verblijven.

Daarenboven erkent artikel 12 EVRM het recht te huwen.

Zoals reeds uiteengezet is verzoeker van plan om te huwen.

De omzendbrief van 13 mei 2005 betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is, bepaalt dat

‘Indien een vreemdeling aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd of wordt, in het Rijk in het huwelijk wil treden met een Belg of met een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen, zal de Dienst Vreemdelingenzaken niet overgaan tot de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking’

Het zou in strijd zijn met het EVRM en de vermeldde omzendbrief om verzoeker uit te wijzen.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoeker vast te houden en te verwijderen van het grondgebied schendt bijgevolg manifest het recht van verzoeker om te huwen. De opsluiting en terugwijzing van verzoeker is dan ook volstrekt illegaal.

Verzoeker beschikt aldus over een evidentelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel, nu het zelfbeschikkingsrecht in zijn hoofde geschonden wordt.

Een verplichte terugkeer naar het land van herkomst zou dan ook – abrupt en voor onbepaalde tijd – een einde stellen aan het gezinsleven van verzoekers en bijgevolg een schending uitmaken van verzoekers recht op privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Krachtens artikel 8 lid 2 EVRM kan een maatregel die het recht op privé- en gezinsleven verstoort enkel en alleen worden toegelaten indien ze gerechtvaardigd is ‘in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

In deze zaak is het duidelijk dat de verplichting voor verzoeker om terug te keren naar haar land van herkomst (...).

De Raad van State heeft meermaals benadrukt dat de uitzonderingen op artikel 8 EVRM strikt moeten worden geïnterpreteerd (o.a. R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, Rev.dr.étr. 1996, 75 en R.v.St. nr. 100.587, <http://www.raadvst-consetat.be>).

Nergens in de bestreden beslissing werd onderzocht of de noodzaak om in de democratische samenleving de openbare orde, de openbare veiligheid, enz. te beschermen opweegt tegen het door artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde recht op een ongestoord familieleven.

Evenmin werd afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering en de door die weigering veroorzaakte ontwrichting van het familieleven van verzoeker.

Zulks vormt een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel voor verzoeker.”

3.4.2.2. Verzoeker verwijst met betrekking tot het nadeel naar zijn huwelijksplannen en zijn beweerde gezinsleven. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoeker niet aantoonde dat hij zijn huwelijksplannen al heeft geconcretiseerd door middel van een huwelijksaangifte bij de ambtenaar van de burgerlijke stand. Bovendien hoeft de verwijdering van verzoeker geen beletsel te vormen voor zijn

voorgenomen huwelijk. Uit niets blijkt immers dat zijn toekomstige huwelijkspartner niet zou kunnen instaan voor de huwelijksaangifte terwijl verzoeker in het buitenland verblijft.

3.4.2.3. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing de ontwrichting van zijn familieleven tot gevolg zou hebben, terwijl het bestaan van een effectief gezinsleven op Belgisch grondgebied op geen enkele manier concreet wordt gemaakt. Verzoeker beperkt zich immers tot de erg vage bewering dat zijn kennissen en familie op het Belgisch grondgebied verblijven en dat hij van plan is om te huwen.

3.4.2.4. Zoals de verwerende partij aangeeft in haar nota met opmerkingen, beperkt verzoeker zich tot vage beschouwingen en werd geen enkel concreet nadeel aangebracht. Bij de bespreking van de middelen werd de aangevoerde schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM niet aannemelijk geacht, zodat verzoeker hieruit geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan putten. Er is dan ook geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN